

[Tove Lindbo Larsen]

Som udfyldende fortolkning til udtalelsens sidste afsnit udtaler de ni biskopper: »Kirkeministeriet har den endelige afgørelse vedrørende konsekvenserne i forhold til kirkers tjenstlige forseelser.« Det er underskrevet af kirkeministerne.

Jeg vil i den forbindelse spørge ministeren, om ministeren ikke tillægger denne udtalelse værdi for kirkens liv og trivsel i fremtiden. Jeg har følt mig usikker over for det, når jeg har læst ministerens svar dels i pressen, dels på nogle af de spørgsmål, vi har stillet i udvalget. Derfor dette spørgsmål.

Elisabeth Krog (KF):

Fru Margrete Auken var skuffet over, at man ikke havde fået en spændende debat, og at hverken venstre eller de konservative havde følt sig foranlediget til at deltage heftigt i debatten og blande sig i fru Margrete Aukens og fru Anne Grete Holmsgårds lyriske ordguirlander omkring frihedskampen i den danske folkekirke.

Når det har været lidet fristende at deltage, har det været fru Margrete Aukens og fru Anne Grete Holmsgårds egen skyld, for det er ikke så forfærdelig morsomt at skulle tage stilling til den serie nedvurderinger og personlige fornærmelser af ministeren, der er kommet. Jeg mener ikke, det giver en spændende debat. Det giver en lidt forstemmende sådan. Det var jo ikke meningen, at det udelukkende skulle dreje sig om ministerens person.

Jeg vil gerne konkludere med, at det er præstens pligt at forkynde evangeliet, og at det kan være præsternes ret at tolke evangeliet i pagt med deres holdninger, tilmed måske oven i købet i pagt med deres politiske holdninger, men at der helt naturligt er grænser både for deres ytringsfrihed og for forkynelsesfriheden, og at den, der skal sætte grænserne for forkynelsesfriheden og ytringsfriheden, ikke udelukkende kan være biskoppen. Der må være tidspunkter, hvor grænsen også lægges ud til bedømmelse af andre instanser.

Det er så sandt, som hr. Hagen Hagensen sagde: man skal huske, at der er en forpligtelse ikke bare over for præstens frihed, men også over for menighedens frihed. Folkekirken er ikke statens eller biskoppens eller

præstens kirke. Det er også folkets og menighedens kirke.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg er naturligvis meget ked af, hvis det er min form, der er skyld i, at de borgerlige ikke ville diskutere andet end partipolitik i dag. Hvis det er rigtigt, så undskylder jeg. Det beklager jeg altså, at jeg har den form, jeg har. Jeg mener, at alle mine påstande har været grundigt argumenteret og har været af ægte politisk art, men jeg undskylder meget, hvis det er det, der er sket, hvis det er dér, vi har forklaringen på den utrolig manglende interesse for folkekirken, som er kommet til udtryk fra hele højresiden.

Jeg vil gøre et sidste lille forsøg på alligevel at få nogle af de vigtige klaringer frem. Nu sagde fru Elisabeth Krog, at der må dog være en grænse, og det er der muligvis også, men mener fru Elisabeth Krog – for hvis det kan blive konklusionen, så er vi langt – at den procedure, som vi har haft indtil den sidste sag her, skal opretholdes, nemlig at biskoppen og biskoppen alene snakker med præsten, og først hvis biskoppen mener, at der skal skrives ind, går sagen videre til kirkeministeren, som så kan afgøre, hvad der skal ske? Men stadig væk på den måde, at sagen af præsten kan ankes videre i systemet, altså denne virkelig omhyggelige sikring af, at vi ikke prisgives tilfældige, og det vil jo næsten altid blive politiske knægtelser af os, således at det ikke er forbeholdt de modige at tale frit, men at almindelige, normale præster også kan. Der skal være enighed, der skal være overensstemmelse mellem samtlige instanser, for at man kan sige, at her er grænsen overskredet, her skal det have tjenstlige konsekvenser for præsten.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 106:

Forslag til folketingsbeslutning om ændrede regler for bankers og sparekassers regnskabsaflæggelse.

Af Rahbæk Møller (SF) m.fl.